

TO !

Lipanj 2013./br.39

List učenika Srednje škole Bol

Razgovor s ravnateljicom Centra za kulturu Bol

Izleti - Moda

Iz školskih zadaćnica

Maturanti

To!

Lipanj, 2013. / Broj 39

SADRŽAJ

- 4. str. Intervju
- 8. str. Školske novosti
- 9. str. Vidova gora
- 10. str. Izleti
- 12. str. Valentinovo
- 13. str. Kraj polugodišta
- 14. str. Noć knjige
- 15. str. Sport
- 16. str. Na stranim jezicima
- 19. str. Salar de Uyuni
- 20. str. Iz škol. zadaćnica
- 24. str. Moda
- 26. str. Smotra
- 28. str. Državno natjecanje
- 29. str. Humanitarna akcija
- 30. str. Summa cum laude
- 31. str. Maturanti

Zahvaljujemo svim profesorima koji su nam pomogli u radu na ovom broju lista u ovoj jubilarnoj godini.

Impressum

Kompjutorski prijelom i priprema za tisak

Borna Jerčić, 2.a
Ivana Radić, 2.a

Uredništvo

Ljubica Kusanović, prof.
Ana Ursić, prof.
Sani Barhanović, 4.a
Marijana Arbunić, 3.a
Petra Karmelić, 3.a

Adresa

Rudina 1, Bol
e-mail:
ss-bol-501@skole.htnet.hr

Suradivali na listu

Rafaela Carević, 3.a
Matea Borojević, 1.a
Neli Bogunović, 1.b
Ivana Marić, 2.a
Ema Stančić, 1.a
Frane Matoković, 2.a
Ivan Vuković, 2.a
Katarina Đambas, 1.b
Valentina Papić, 3.b
Nives Lugušić, 2.b
Jure Trutanić, 4.a
Maria Kusanović, 1.a
Maria Garbajs, 2.a
Mirjan Marinković, 4.b
Marina Anđelić, 1.b
Petar Bronzović, 1.b
Renato Kusanović, 3.a
Sara Radić, 3.a

„OSTAVITI TRAG“

20-a je godišnjica izlaženja našeg lista. Listajući predbroj naišli smo na ime Ivane Bošković Ivičić koja sada radi u Centru za kulturu Općine Bol i kao profesorica njemačkog jezika u osnovnoj školi. Povodom toga odlučili smo je posjetiti i čuti njene uspomene iz školskih dana. Također nas je zanimalo što Bol može ponuditi nama mladima i koja su interesantna kulturna događanja u planu.

Tijekom svog srednjoškolskog obrazovanja, Vi ste velikim dijelom sudjelovali u uređivanju prvih brojeva našeg školskog časopisa te ste napisali pjesmu koja je izašla u predbroju. Koja su vaša sjećanja vezana za prva izdanja školskog lista?

Budući da je otada prošlo 20 godina, sjećanja su lagano izbljedila. Ipak, svatko se sjeća svoje srednje škole, posebno ako je volio u nju ići. Ja ju i dan danas volim i neizmerno mi je drago što u toj istoj zgradi radim.

Što se tiče moje pjesme u predbroju, ona je bila ratne tematike budući da nas je rat svih okruživao i da je u Bolu bilo izbjeglica. Pjesma je bila pokušaj uživanja u situaciju onih koji su s nama sjedili u klupama. Ja sam kasnije preuzela uredništvo, a i moja braća, Jurica i Jerko, su mnogo pomogli oko izdavanja časopisa. Jurica je nastavio moj rad u uredništvu.

Jeste li u zadnje vrijeme pročitali neki od naših novijih brojeva školskog časopisa „To!“?

Nažalost, posljednje izdanje koje sam pročitala sadržavalo je moj članak o

detaljima akcije simboličnog „premještanja“ Zlatnog rata u centar Bola u znaku tada aktualnog protesta. Između ostalog, pisala sam i o uključenosti mladih ljudi, kako o uključenosti u tu istu akciju, tako i o općem sudjelovanju u životu zajednice. Mislim da ne bi bilo na odmet da se tiska više primjeraka školskog časopisa i da se neki ostave u Centru za kulturu ili na drugim važnijim i dobro posjećenim mjestima kako bi ljudi vidjeli to što radite.

U tom članku koji je objavljen u školskom časopisu prije 10 godina pisali ste o sudjelovanju mladih ljudi u događanjima u mjestu. Što Vam se čini od današnjih generacija?

Smatram da je premala uključenost u događanjima veliki problem bolske mladeži. Među mladima ima mnogih koji su skloni komentirati kako se u Bolu ništa ne događa, a s druge strane, mladi malo rade da bi Bol učinili boljim mjestom za ostvarivanje svojih interesa. Uloga Centra za kulturu nije samo izbacivanje novih projekata koje će ljudi prihvatiti i organiziranje radionica koje će pohađati. Centar za kulturu postoji i da se omogući ostvarivanje ideja mladih ljudi. Ako se pokaže interes, najmanji je problem pokrenuti željenu aktivnost.

Što nam možete reći o svojim studentskim danima? Kako ste donijeli svoju konačnu odluku o studiju?

Iako sam u svom 12-godišnjem školovanju bila odlična učenica, moj studij trajao je jako dugo. Moj prvi izbor za studiranje bio je njemački jezik i filozofija, međutim, za vrijeme priprema u Zagrebu, shvatila sam da se onime što mi je zanimljivo u filozofiji mogu baviti i u slobodno vrijeme. Tada sam se odlučila za hrvatski jezik i književnost. Nakon svega, s pravom mogu reći da naša škola svojim načinom rada ne zaostaje za drugim školama i da ćete i vi uz upornost postići ono što želite.

Koji su razlozi dužeg trajanja Vašeg studiranja?

Razlog tomu je to što su mi aktivnosti van okvira fakulteta uvijek bile jednako važne kao i sam fakultet. Do trenutka kada sam postala apsolventica, sve sam ispitate redovno polagala, ali nakon toga, počela sam se baviti klapskim pjevanjem, pripremama za Omiš, snimanjem CD-a, upoznala sam svog muža, a onda su došla i djeca. Svoj diplomski rad o bolskom govoru obranila sam na Katedri za dijalektologiju nakon 6 godina pauze u prisutstvu svoje dvije kćeri. S jedne strane je danas dobro što vas sustav na neki način pritišće, jer se tako stvari odvijaju brže.

Kada vratite film unazad, postoji li nešto što bi promijenili i jeste li zadovoljni svojim životom u Bolu?

Mislim da je Bol prekrasno mjesto za život, posebno za obitelj. Za jedan mirniji, a opet uzbudljiviji život. Za vrijeme studija, nisam se planirala vraćati u Bol jer sam bila željna grada i mnogobrojnih mogućnosti koje pruža. Mislim da sam po tome slična vama i mogu vam reći da ćete pravu snagu Bola i užitka života u njemu osjetiti tek kada odete iz njega. Na kraju smo moj muž i ja odlučili ostati ovdje i nikada nismo požalili. Nakon što sam diplomirala, otvorila su se brojna vrata. Rad u Centru za kulturu predivna je stvar i dugo sam vremena u njegovom radu sudjelovala volonterski, a kroz rad u osnovnoj školi ostvarila sam svoje prvotne želje da predajem i da budem povezana s djecom.

Pa kako ste došli u Centar za kulturu? Što Vas to vuče da stalno nešto novo radite?

Ono što vi danas koristite, svi smo mi koristili, ali ništa još nije bilo tako osmišljeno. Došli smo ovdje i osnovali klapu, a onda i smotru klapa. Sami smo osmislili cijelo događanje i došli u Centar za kulturu po novac. Kao organizator događanja svugdje se navodio Centar za kulturu, ali klapa je to napravila. Sve su to organizirali ljudi koji to vole. Klapa je inicirala klapske susrete, pjevači su inicirali zbor. Hoću reći, ja sam u ovoj priči bila i

prije nego sam postala ravnateljica. Tu sam pjevala, brinula sam se o ovoj zgradi, djeca su mi išla na balet, sudjelovala sam u svim predstavama. A sada kroz posao organiziram božićne, završne i školske koncerte, klapske susrete i ljetni program. Sada mi je to i službena dužnost, ali bez ljubavi i uključenosti ne bi bilo ničega. Važna poruka za vas je da jednostavno dođete u Centar za kulturu s idejom o nečemu što volite, jer sama ja kao ravnateljica ne mogu prepoznavati interese mladih. Dobrodošli!

Imate li koje planove u skoroj budućnosti, neki program?

Program *Bolskog lita* je prilično ozbiljan program sa stotinjak događanja koji se upravo u sljedećih 10 dana mora tiskati. On ima neki svoj osnovni kostur, koji je uglavnom nepromjenjiv: kao što je ciklus klasičnih koncerata, ciklus izložbi, bolske litnje noći... To nam je osnova i onda se između ubacuju još neka događanja. Što se tiče zimskih događanja, imamo ustaljene radionice, a ljudi za mnoge ne znaju da postoje. Opet napominjem da je Centar za kulturu, kao i Općina Bol, otvoren za svakakve prijedloge. Dapače, jedva čekamo prijedloge od mladih, da se dogodi nešto što bi se vama sviđjelo.

Što nam možete reći o klapama i njihovim uspjesima?

Mislim da je u Bolu, kao i svugdje u Dalmaciji, uvijek postojala želja određenih ljudi da postoji klapa. Ona postoji u svakom mjestu jer nam je jednostavno to u krvi, prirodno nam je i drago. U klapskom životu u Bolu veliku ulogu je imao moj brat. Kad smo mi otišli na faks, u Bolu nije postojala klapa, iako su pjevači u Bolu bili jako dobri i oduvijek su se nalazili. Mi smo zajedno u Zagrebu osnovali klapu *Dišpet*, ona je pobjeđivala na Omišu, snimala CD-e. Moj se brat u Zagrebu nastavio baviti klapama i on je inicirao osnivanje *Braciere* u Bolu, koja je danas ne samo bolski i brački brend, nego je stvarno poznata gdje god da dođete.

Ostavite trag!

Jurica je okupio tadašnje momke *Braciere*, a njih je nedugo zatim preuzeo Srećko Damjanović. Isto se znalo da je postojala grupa žena koje bi rado pjevale, a Jurica nas je ponovno okupio i tako je nastala ženska klapa *Užonca*. Mislim da je neizmjereno bogatstvo za jedno malo mjesto da ima i žensku i mušku klapu. Posebno se muška probila. Ženska klapa jednostavno nema takve apetite, mi se nismo puno ni borile. To su žene u srednjim godinama, koje su htjele jednostavno pjevati i imati svoju klapu, a ne ići na festivale i snimati. Ipak da bismo dokazale sebi da možemo, prijavile smo se na audiciju za Omiš ove godine i prošli. Ali, baš na današnjoj probi smo se odlučile da nećemo pjevati. Ja sam suorganizator Smotre i to bi bilo previše. Klapa me je podržala, nama nikakav daljni proboj nije napet. Mi ćemo, budući da smo stvarno u najboljim godinama, odraditi to dogodne.

Imale li još što reći za kraj?

Ka
o bivši
član naše
srednje
škole i
obožavatelj
našeg
mjestu,
htjela bih
poručiti

onima rijetkima, koji još ne znaju, kako se radi o odličnoj školi i predivnom mjestu. Ono može puno dati vama, a još više nama u najboljim godinama, ali i vi možete puno dati zauzvrat. To ne podrazumijeva nikakvu žrtvu ni veliki trud, samo malo inicijative i više želje za stvaranjem, a manje za žaljenjem nad svojom sudbinom kako za nas ničega nema. Otvorite svoje oči i srca, bez patetike, i vidite što možete dati, a da budete ponosni i da vam je drago da u tome sudjelujete.

Evo jedan ulomak iz Ivaninog uratka, a godina je 1995.

Kolo nebudućnosti

Poželjela sam nešto... i bila je jaka moja želja.

Sjetih se da je i ona poželjela nešto. Željela je to jako; ispraviti tu jedinicu, popraviti mišljenje o sebi u svojim i tuđim očima. Željela je prestati razočaravati roditelje i sebe, susretati stalno onaj isti pogled profesora kao da je s prvim ocjenama i svaka sljedeća ocjena zapečaćena. Izgledala je ravnodušna, a tako je i govorila, ali znam da nije bila. Vidjela sam je kako plače...

Bila sam sretna zbog nje kad je u sebi otkrila neočekivanu volju, zanimanje; počela je slušati na satu, učiti... javila se da odgovara i sav je svoj trud i snagu uložila u to odgovaranje. Bila je sretna slušajući sebe kako govori; nije više bilo mučne tišine nakon upravljenog pitanja, ona je znala!

... Bačena joj je dvojka i još se trebala osjećati zahvalnom. Gledala sam ja i znala sam da tada nije ništa poželjela, a sumnjala sam da će uskoro opet nešto poželjati.

Zaustavljena u prvom koraku, nije imala prilike naučiti hodati.

A zbilja je željela pokušati... Možda je trebala biti kažnjena za prijašnju lijenost, drskost, neodgovornost, onaj osorni NE ili NISAM SPREMNA, onaj podsmjeh na satu kojim ti govori da joj ne značiš ništa, ono prazno mjesto u razredu kad je bezbrižno šetala jer joj se nije dalo sjediti, onaj bezobrazluk s kojim je bez stida pričala kad je trebala slušati. I možda bi bilo opravdano kazniti je... U onom trenutku dovoljno se sjetiti i jednog bezobrazluka da bijes ovlada razumom, a ruka piše dva. Možda...

Petra Karmelić i Marijana Arbunić, 3. a

ŠKOLSKE NOVOSTI

Početak ovog polugodišta dobili smo novog profesora psihologije, profesora Edija Žitnika. Nadamo se da će on s nama ostati duže nego obično ostaju profesori psihologije. Dobro nam došao!!!

Nažalost, profesor Maksimović je još uvijek na bolovanju. Želimo mu skoro ozdravljenje.

Vratila nam se profesorica Tina, njen sin je ponovo zdrav i veseo dječak. Radujemo se zajedno sa profesoricom.

Početak ove nastavne godine otišla je iz naše škole profesorica Silvija, profesorica latinskog jezika. Brzo nam se i vratila jer je profesorica Lucija Carević Brešković rodila dječaka i otišla na bolovanje.

Na Županijskim natjecanjima sudjelovali se Ivan Vuković, Renato Kusanović, Petar Teskera i Helenka Marinković (matematika); Ivan

Vuković (engleski jezik), Veronika Jerčić i Marinela Arbunić (fizika); Jure Trutanić, Antonela Škrpaca i Sara Radić (povijest) i Ivana Marić i Marijana Arbunić (hrvatski jezik).

Bruna Jerčić i Ivana Vodanović sudjelovale su na županijskom natjecanju - Presentacija destinacije i Recepcijsko poslovanje.

Jure Trutanić je sudjelovao i na Državnom natjecanju iz povijesti i osvojio 9. mjesto. Čestitamo!

Sredinom mjeseca maja nekolicinu učenika, budućih članova školskog zbora, vodio je na koncert u Split ravnatelj. Slušali su Bethovenovu Simfoniju br. 9 u d-molu, op. 125 .

Za sada znamo samo odlične učenike među maturantima, to su Veronika Jerčić, Margarita Eterović, Ivan Karmelić, Jure Trutanić, Mirjan Marinković, Mihaela Gojević i Ivana Vodanović.

SUMMA CUM LAUDE dobili su Sani Barhanović i Mirjan Marinković. Čestitamo!

Pohod na Vidovu goru

Naša škola je i ove godine obilježila Dan pješaćenja. Rano ujutro 26. travnja iz škole smo se uputili na Vidovu goru. Svi smo imali isti cilj: prvi stići do vrha.

Pomalo pospani krenuli smo prema Podbarju, no razbudili smo se zahvaljujući dobroj atmosferi. Za nju su zahvalni, tko drugi nego naši četvrtaši, koji su od silne priče i zbijanja šala izgubili snagu, pa su ih pretekle mlađe generacije. Tako su među prvima na cilj stigli učenici 2. a i b razreda - David Ilić i Nikica Marinković. Za njima nije zaostajala ni naša neumorna profesorica Rovenca. Naravno, bilo je i onih manje spretnih koji su uspjeli pogriješiti put i završiti u „bušku“ (zabranjeno mi je otkrivati imena „stručnjaka“). Što smo duže hodali, tako je opadala naša želja da stignemo što prije, pa je na kraju većini nas jedina želja bila uopće stići do vrha. U prosjeku nam je trebalo nešto više od dva sata do cilja, ali kao i uvijek, našlo se zabušanata kojima se put odužio i do tri sata. Sretni jer smo napokon stigli, prvo smo se morali dobro okrijepiti. Ipak, više od hrane nas je oduševio pogled na prelijepi Zlatni rat. Nakon kratkog odmora slijedio je put natrag, koji nam je pao lakše nego uspinjanje. Po povratku u Bol, odlučili smo se počastiti kavom.

Sve u svemu, jutro je bilo zabavno, a energija utrošena u nešto korisnije od sjedenja u kafiću. Jedino čemu se nadamo jest da ćemo slijedeće godine biti u boljoj kondiciji, tako da se profesorica Kristina može ponositi nama.

Matea Borojević, 1.a

IZLET U SPLIT

(7. svibnja 2013.g.)

Naš izlet je započeo ranim buđenjem i odlaskom na katamaran. Neispavanost nas nije spriječila da uživamo u našem zajedničkom druženju.

Prije razgledavanja Dioklecijanove palače i podruma popili smo kavu i pričekali profesora Branka sa ostalim učenicima koji su došli trajektom. Pod vodstvom profesorica Ane, Ankice i Ljubice i profesora Branka otišli smo do ulaza u palaču gdje nas je dočekala vodička Maja. Sa zanimanjem smo pratili svaku riječ naše vodičke. Uz povremeno opominjanje nestašnih učenika, i mi, i nastavnici, uživali smo u priči o životu cara Dioklecijana. Bili smo i iznenađeni s velikim brojem ljudi, vjerojatno zbog proslave sv. Duje i unatoč lošem – kišovitom vremenu. Iako se svi predstavljamo Bračanima, samo nas je nekolicina imala kišobrane.

Pokisli i mokrih nogu došli smo u Islamsku zajednicu gdje smo trebali izuti cipele (a nabacili smo i par šala račun naših «smrdljivih» nogu). Pažljivo smo slušali zanimljivu imamovu priču i njegove odgovore naša pitanja.

Zatim smo posjetili i Židovsku zajednicu. Iako nas tamo nije dočekao rabin, priča gospođe tajnice također bila vrlo zanimljiva.

Tako smo zaokružili naš posjet drugim vjerskim zajednicama u Splitu. Pred kraj našeg boravka u gradu zasjalo je sunce, i na rivi smo uživali u sendvičima i kavi do trajekta, odnosno katamarana.

Zahvaljujemo profesorima što su nas odveli na izlet, jer je nama zasigurno bilo zanimljivije na izletu nego u školskim klupama.

na

na

je

1.b

IZLET U SALONU

Dana 7. svibnja 2013. godine 2.a razred je bio na izletu sa našom profesoricom latinskog Silvijom Sinovčić. Posjetili smo ruševine antičkog grada Salone na području današnjeg Solina.

Iz Splita smo krenuli autobusom malo poslije 9 sati. Usprkos nepovoljnoj vremenskoj prognozi, imali smo namjeru razgledati veliki dio Salone i najviše pažnje posvetiti antičkom kazalištu. Ali, onda smo ipak odlučili prvo snimiti nekoliko scena za naš film* o rimskim bogovima. Bezvremenska ljepota okoliša u kombinaciji s kamenim ostacima oplemenila je naš mali amaterski filmić, ali i naš duh.

Nažalost, do starog kazališta nismo stigli jer nas je kiša natjerala da se sakrijemo u zatvoren prostor gdje smo sa profesoricom odigrali nekoliko poučnih i zabavnih igara. Kada se vrijeme malo smirilo krenuli smo prema Splitu, te vrijeme do trajekta ili katamarana prikratili razgledavanjem štandova na rivi ili pak na kavi u nekom od splitskih kafića.

Sve u svemu, jedan naporan, ali zanimljiv dan je iza nas.

Ivana Marić, 2.a

* Još u 1. razredu planirali smo snimiti film. Isprva nismo znali koju ćemo temu odabrati, tko će glumiti, snimati... Uz mnogo truda i uloženog vremena uspjeli smo napisati scenarij, odredili smo i tko će glumiti, a tko će biti tehničko osoblje (kamermani, kostimografi, scenografi...). Nažalost, prošle godine nismo uspjeli snimiti niti jednu scenu. Na početku ove školske godine dobili smo tužnu vijest da nas prof. Silvija napušta. Misleći da se ona više neće vratiti, bili smo razočarani. Nekoliko mjeseci kasnije vratila nam se profesorica. Odmah smo pohrlili na posao – Maria će sašiti kostime, malo ćemo popraviti scenarij i idemo na posao! Prva scena je pala u Saloni. Kratki film očekujte krajem nastavne godine. Zanima li vas tema, glumci... Eh, strpite se još malo – do svečane dodijele svedodžbi...

Ivana Radić i Maria Garbajs, 2.a

Deutschland

Deutschland ist ein [staat](#) in [Mitteleuropa](#). Es liegt in der [gemäßigten Klimazone](#) und hat rund 82 Millionen Einwohnern. Deutschland ist Gründungsmitglied der [Europäischen Union](#). Es ist Mitglied der [Vereinten Nationen](#), der [NATO](#) und der [G8](#). Neun europäische Nachbarstaaten grenzen an die Bundesrepublik. Gemessen am nominalen BDP ist Deutschland die größte [Volkswirtschaft Europas](#) und viertgrößte der Welt. Die Bundesrepublik Deutschland besteht aus 16 [Gliederstaaten](#), die offiziell als *Länder* (Bundesländer) bezeichnet werden. Der Regierungschef Deutschlands ist der [Bundeskanzler](#).

Der Bundeskanzler wird auf Vorschlag des Bundespräsidenten. Die Hauptstadt ist Berlin. Der [Reichstag](#) in der Hauptstadt Berlin ist Sitz des [Deutschen Bundestages](#) seit 1999 und Symbol der „[Berliner Republik](#)“. Deutschland ist die mit Abstand bevölkerungsreichste Nation

der Europäischen Union. Es ist ein modernes und weltoffenes Land.

Borna Jerčić, 2.a

3.Tradicionalni međunarodni karate seminar i otvoreno prvenstvo u tradicionalnom karateu „Bol open 2013“

Iako je Karate dojo „Brač“ još uvijek među mlađim karate klubovima, rezultatima i radom pokazao je koliko je doprinio sportu ne samo u Bolu, nego i na Braču. Posebno naglašavam uspjehe naših triju karatašica: Marie Garbajs, Ivane Vodanović i Neli Bogunović, koje nisu samo odlične u školi već i na tatamiju. Kako bi u Bol unio još više sportskog duha Sensi Jovan Kostadinov, voditelj i naš trener organizira ljetne seminare uz veliku pomoć Općine Bol i mnogobrojnih sponzora. Prva dva seminarra bila su ključni faktor za odlazak na prva natjecanja. Sudeći po dosadašnjim rezultatima članovi kluba pokazali su znanje koje nisu naučili samo tijekom treninga, već i kroz seminare na kojima su stjecali vještine od Kyoshia Johna Mullina (izvršnog predsjednik Svjetske tradicionalne karate ogranizacije i nosioca 7. dana), Shikana Jovana Ivčeva (glavnog instruktora za Jugoistočnu Europu i nositelja 7. dana), Nade Ivčeve (medicinske savjetnice WKO i nositeljice 4. dana), te od Ljubomira Ivčeva, Ane Ivčeve i učenika Shikana Jovana Ivčeva. Treći seminar organizira se u cilju intezivnih priprema za nadolazeća prvenstva i polaganja za učeničke pojaseve, crne pojaseve i majstorska zvanja. Cijelokupni seminar sastoji se od 4 dijela. Prvi dio obuhvaća treninge sa spomenutim Shikanom J.Ivčevom, ali i sa živućom legendom tradicionalnog karate Sensiom Tetsuom Otakeom, suradnikom Shikana J.Ivčeva. Bit će organizirano i polaganje za majstorska zvanja i crne pojaseve. Seminaru i natjecanju neće samo pristupiti članovi Karate doja „Brač“ nego i članovi raznih hrvatski tradicionalnih karate klubova i kolege karataši iz Makedonije. Naravno polaganju će se pridružiti i naše karatašice koje će polagati za crni pojas (1. dan). Treći dio se bazira na teoretskoj i praktičnoj nastavi gdje će se nositelji crnih pojaseva osposobljavati za suce. Četvrti dio seminara, onaj najzanimljiviji je natjecanje, odnosno Otvoreno prvenstvo u tradicionalnom karateu **Bol open 2013** u kojem će sudionci seminara odmjeriti snage u određenim kategorijama.

Ovim putem pozivamo sve zainteresirane učenike i profesore da nas posjete i podrže na natjecanju.

Neli Bogunović,

1.b

Sa sata ruskog

I ove godine imali smo priliku učiti ruski jezik. Iako se na prvi pogled ruski jezik doima težak i zahtjevan prvenstveno radi drugačijeg pisma, to zapravo i nije tako. Azbuka i nije tako teška za naučiti a jednom kad se ta barijera svlada, postaje još lakše budući da je ruski jezik kao i hrvatski iz skupine slavenskih jezika pa je dosta riječi veoma slično. Između ostalog na nastavi ruskog prevodili smo i poznate ruske pjesme kao što je ruska narodna pjesma *Katyusha*, te pjesma *Tak ustroen etot mir* koju je 2006 Dima Bilan u engleskoj verziji *Never let you go* izveo na Euroviziji. U nastavku vam donosimo naš nešto slobodniji prijevod ruske verzije te pjesme :

ponovo

Dima Bilan

Так устроен этот мир

На разбитых мечтах
Не развести вновь огонь
Где рождается страх
Не обрести покой
И не дрогнет рука
И боль пульсом у виска
За любовь любовью платить
Как же дальше сможем мы жить?
Ответь, скажи

Так устроен этот мир
Что имеем, не храним
Правда одна – нет или да
Но иногда знаешь, любовь не права
Что имеем, не храним
Но так устроен этот мир
Да или нет – тысячи лет
Мы не находим ответ

По разбитым сердцам
Возможно можно идти
Но куда, если там
Спасенья не найти
Можно всё поменять
Разорвать, с нуля начать
За любовь любовью платить
Как же дальше сможем мы жить?
Ответь, скажи

Na srušenim
snovima
Ne može

Dima Bilan

Takav je ovaj svijet

Na srušenim snovima
Ne može ponovo nastati žar
Gdje se rađa strah
Ne može se pronaći mir
I ruka neće zadrhtati
I osjećaš pulsirajuću bol
Kad za ljubav ljubavlju platiš
Kako smoći snagu za dalje?
Odgovori, kaži!

Takav je ovaj svijet
Što imamo ne čuvamo
Da ili ne - istina je jedna
Ali ponekad znaš da ljubav nije iskrena
Ono što imamo ne čuvamo
Ali takav je ovaj svijet
Da ili ne – već tisuću godina
Mi ne nalazimo odgovora.

Po razbijenim je srcima
Možda moguće ići
Ali kuda, ako tamo
Spas ne možeš pronaći
Moguće je sve izmijeniti,
Srušiti, ispočetka početi
Kad za ljubav ljubavlju platiš
Kako smoći snagu za dalje?
Odgovori, kaži!

Učenici 1.b razreda : Marina Anđelić, Petar
Bronzović

Učenici 3.a razreda : Renato Kusanović,
Katarina Mihovilović, Sara Radić, Rafaela
Carević i Petra Karmelić

London stories

London Underground (also known as the Underground or the Tube) celebrated on January 2013 150 years since the first underground journey took place between Paddington and Farringdon on the Metropolitan area. Built in 1863, it was the first underground railway in the world. It was necessary because London factories needed thousands of workers who lived far away from the centre. Today, it plays a big part in the lives of Londoners, connecting people and places across the capital. It became famous for its beautiful stations with remarkable graphic designs. It is represented with a circle whose edge is red and blue-lettered name of the station.

Together with Big Ben, double-deckers and red telephone booths it became one of the most recognisable symbols of London. Due to this year's celebration, Queen Elisabeth 2. also took a ride in a fancy carriage starting from Baker Street. The Underground carries more than a billion passengers a year.

Ema Stančić, 1.a

Salar de Uyuni

Salar de Uyuni je najveća slana pustinja na svijetu. Smjestila se u blizini samog vrha Anda na jugozapadu Bolivije. Sam naziv ovog jedinstvenog fenomena govori nam da je riječ o "ograđenoj ili zatvorenoj slanoj ravnici". Proteže se na 10086 km², na nadmorskoj visini od 3656 m iznad srednje razine mora. Do oblikovanja danas najpoznatije slane pustinja došlo je uslijed dugotrajnog procesa isparavanja kojim su na površini izvučeni minerali i vlaga iz blata ispod površine izvornog jezera. Ovaj proces preoblikovanja više pretpovijesnih jezera započeo je prije 30 do 40 tisuća godina, a kao rezultat isparavanja, ravnica je danas prekrivena korom od brojnih minerala i to uglavnom soli. Procjenjuje se da Salar de Uyuni ukupno sadrži 10 milijuna tona soli, od čega se godišnje izvuče oko 25 tisuća tona. Kora od soli, čija debljina iznosi i do desetak metara, ističe se iznimnom ravnošću s odstupanjem od najviše jednog metra preko čitave površine pustinja. Ispod slane kore nalazi se slana voda koja je značajna jer je bogata litijem. Prosječna dnevna temperatura na području Salar de Uyuni iznosi između maksimalnih 21 do minimalnih 13° C po danu, a prosječna noćna temperatura je u rasponu od -9 do 5° C. Područje slane pustinja ima slabo razvijen biljni i životinjski svijet. Od rijetkih biljaka koji preživljavaju unutar slane pustinja su svakako valja istaknuti kaktuse, koji uspijevaju na kamenim otocima i koji mogu doseći visinu od 1 do 12 metara. Od životinjskog svijeta koji obitava na području slane pustinja treba izdvojiti čak 80 vrsta ptica, te posebnu vrstu zečeva, lisica i gusaka. Pored rastuće ekonomske vrijednosti, zbog toga što sadrži velike količine soli, litija i ostalih minerala, Salar de Uyuni iz godine u godinu prerasta u sve veću turističku atrakciju. Turisti širom svijeta dolaze u Salar de Uyuni da bi doživjeli vožnju preko slane pustinja koja se tijekom zime pretvara u plitko jezero i da bi iskusili boravak u hotelima od soli. Zanimljivo za hotele od soli je to da su njihovi zidovi, krovovi i namještaj izrađeni upravo od soli.

Maria Kusanović, 1.a

Iz školskih zadaćnica

Hrvatski jezik

Od onog trena kad sam položen bio u majčinu utrobu, onog trena kad sam mogao osjetiti zvukove ovog svijeta, hranila me riječ iz ustiju svoje majke, što sam je upijao u majčinu krilu. To je bila hrvatska riječ, slatka poput meda. Čvrsta poput stijene, blaga poput rose. I ćutio sam u toj riječi stari govor mojih djedova i svu dražesnost mog postojanja, baš ovdje, gdje jesam.

Tu sam i sad, s istim veseljem i užitkom slušam i govorim – svoj jezik. Dok majka me držala u naručju, njezino sam srce slušao. I kao da mi je tepalo na «mome jeziku». I upijao sam ga s majčinim mlijekom i rastao u zaštiti jezika mojih predaka. I jezik mi postade nova majka. Jer kao što dojenče bez majke i njene ljubavi umire, i ja bih umro bez «svog jezika». Jer jezik je dio mog postojanja. Da ja nemam hrvatskog jezika propao bih i više se Hrvatom ne bih smio nazivati, jer Hrvat bez svog jezika je samo rob, sluga tuđinca koji hrvatski jezik ne poštiva.

«Moj jezik» mi daje novu radost, te dok se blago slijeva blaženi njegov zvuk u uho, znadem da sam Hrvat, posve običan, ali ponosan i uzdignut iznad priprostog svijeta kojemu taj jezik nije ništa drugo već način sporazumijevanja. I kad je teško, ja se uhvatiti mogu za svoju slamku spasa, koja me štiti kao majka svoje dijete. Što je to zajedništvo, ja razumjeti ne bih mogao da «jedan Jezik» ne govorim sa svojim prijateljima. I veća su po jeziku braća od onih što su braća po oružju, vlasti, koristi, jer to je pravo bratstvo – baštiniti i ljubiti svoj jezik kao oca svoga i majku, sestru i brata voljenoga.

I zapamti hrvatski čovječe. Usta ti nikad neće biti zatvorena ako se braniš riječju svoga hrvatskog jezika.

Jer ti jesi jezik, ti jesi narod, ti si Hrvatska.

Frane Matošević, 2.a

Prijatelj je najveća imovina u životu

Prijateljstvo je ljubav koju pružam onima do kojih mi je stalo i koji mi daju snagu da prođem kroz sve ono dobro i loše što mi život da. Oni me shvaćaju i uz mene su, uvijek spremni pomoći veseleći se meni baš kao što se i ja veselim njima.

Naš jezik nisu riječi, već značenja. Svojim djelima i gestama pokazujemo im koliko nam je stalo, a meni znače sve. I možda će ovo zvučati glupo, ali ja sam ponosna na sebe što shvaćam koliko je bitno imati osobe koje bi sa tobom i na drugi kraj svijeta, koje će se s tobom smijati i plakati, koje će te uvijek voljeti kao dio sebe, oni i jesu dio mene, dio bez kojeg ne mogu. A uostalom, što bi čovjek bez prijateljstva? Lutao ulicama sam? Gledajući u nebo veseleći se oblacima? I ti oblaci stoje jedan do drugoga i vjetar puše, ali ih ne raznosi... Samo ih pomiče da prođu kroz daljine zajedno, u tom svom zajedništvu oni su jači, baš kao i ljudi. Može nama život otpuhati sreću i donijeti tmurne, teške trenutke, ali mi ćemo imati prijatelja uza se da nam pomogne i stoji pored nas i čuva nas jer ti trenuci prođu i opet se smijemo ususret novim avanturama.

Kada bi svi ljudi shvatili da je prijateljstvo kao biser, životi bi bili sretniji. Biser je sjajan i čvrst, a kada ga školjka stvara, stvara ga jer ju boli. Neke strani kamenčić upadne u nju i ona ga obavija zaštitnim slojevima i iz boli nastaje predivna malena kuglica, danas simbol elegancije i gracioznosti. Pravi prijatelj se spoznaje u teškim trenucima, u trenucima boli, a onda u očima prijateljstva zasja kao biser i ide dalje, gotovo neuništiv.

Katarina Džambas, 1.6

„A ja za ljubav samo na taj dođoh svijet“

Sofoklo, veliki antički pisac u svojoj stvaralačkoj mašti budi požrtvovnu i hrabru Antigonu. Antigona nije običan lik, ona je žena u koju je Sofoklo unio dušu i prožeo ljubavlju. Oživjevši Antigonu čovječanstvo je obogaćeno likom čiji postupci djela ukazuju na ljubav i povezanost. U želji da nas zainteresira Sofoklova mašta oživljava i protagonista Kreonta, čija volja i upornost u zabrani ne popuštaju.

Kao i Sofoklo Bog je stvorio čovjeka da ističe ljubav prema bližnjemu. Dao je čovjeku srce i dušu da njima raspoláže. Čovjekova zadaća je da voli, a Antigona je pravi primjer beskrajsne ljubavi. Iako je kao žena bila fizički slaba, njena duhovnost i ljubav jače su i od najjače osobe na svijetu. Čovjekove granice kad se radi o ljubavi vrlo su neodređene. Na primjeru Antigone to je vrlo vidljivo. Njena beskrajsna ljubav odvela ju je u smrt. Time dokazuje tezu: „A ja za ljubav samo na taj dođoh svijet“, jer je čovjekova zadaća da širi ljubav, kao i da voli. U ljubavi se očituje ljubav i ljepota. Uz svu ljubav Antigona je pokazala snagu i volju, te se ljubavlju kao oružjem i upornošću kao obranom protivila Kreontu. Meni Antigona predstavlja heroinu koja se za ljubav ne bori oružjem ili ratom već ljubavlju. Dojmila me njena ustrajnost i upornost, ali i mogućnost da zbog ljubavi umre te da se pridruži dušama u podzemlju. Životom je platila cijenu ljubavi, ali za nju to nije bilo „skupo“. Ljudska bi ljubav, kao i Antigonina, trebala biti beskrajsna i neizmjerena.

Čovjekov je smisao da voli i da je spreman za ljubav i umrijeti. Snaga ljubavi ruši sve tabore i zapreke. Ljubav izgrađuje ne samo čovjeka nego i svijet. Plamen ljubavi treba se rasplamsati tijekom cijelog postojanja čovječanstva i nikad se ne ugasiti.

Neli Bogunović, 1.6

Čovjek je samo karika u povijesnom lancu

Kada pogledamo jedan ljudski život, koji nam se često čini veoma ograničen, kako po trajanju tako i po svojim mogućnostima, i usporedimo ga s čitavom ljudskom poviješću, on nam se uistinu čini beznačajan.

No, kako se i lanac sastoji od mnogo karika tako se i povijest sastoji od mnoštva ljudskih života, priča, otkrića, stvari kako lijepih tako i ružnih, koje zasebno ne znače mnogo, ali zajedno stvaraju veličanstvenu sliku prošlosti, tijekom sadašnjosti i nagovještaj budućnosti. Povijest, čini se, pamti samo velike ljude, vođe, ratnike, izumitelje, umjetnike... Za nas, obične ljude, u njoj nema mjesta. No, je li to uistinu tako? Ti ljudi, povijesne ličnosti, samo su figure koje su u datom trenutku zablistale. No, njih ustvari izgrađuju drugi, njihovi roditelji, obitelji, prijatelji, suradnici, pa i neprijatelji, ljudi čija imena vrlo vjerojatno neće biti zapamćena. Ukratko, to smo mi. Možda nas generacije neće pamtiti, ali svi oblikujemo povijest na jedan ili drugi način.

No, to ipak ne znači da bismo trebali prestati s našim naporima i ambicijama, i jednostavno to prepustiti drugome. Iako ćemo u svakom slučaju biti nekakva karika u sveukupnoj povijesti, zašto se ne bi potrudili da ipak budemo što veći, blistaviji i prepoznatljiviji. I to ne zbog nas, i nekakvog sebičnog razloga, nego zbog drugih, da bi u nama našli pomoć, oslonac ili možda čak i primjer. Često čujemo, lanac je čvrst koliko i njegova najslabija karika. Karike, bez obzira kako jake, trebaju pomoć u drugima, jer same ipak ne mogu ništa.

Ljudi smo, ograničeni smo, i to nam je svima jasno. Naše želje su često veće od realnih mogućnosti. Zato čak i ako ne uspijemo u potpunosti u svojim namjerama, ne treba očajavati. Jer, želje su potrebne da nas guraju naprijed i da nastavimo s napretkom unatoč svim teškoćama. Ako na taj način budemo sebe izgrađivali, korak po korak, možda jednog dana nećemo biti «samo» karike, već čvrsti i prepoznati članovi zajednice. I kada se pri kraju svog puta osvrnemo unatrag, vidjet ćemo da smo postigli više nego smo sanjali da je moguće. Naša postignuća bez obzira kakva, nikad neće biti zaboravljena, već ostaju kao baština onima koji dolaze poslije nas.

Ivan Vuković, 2.a

15. SMOTRA UGOSTITELJSKIH ŠKOLA KOMIŽA 2013.

Kao zaslugu za mukotrpan rad, zalaganje i znanje koje su pokazali učenici turističko-hotelijerskog smjera kroz cijelu godinu, nastavnice Marijana Marić i Marija Petojević imale su mnogo muka da odluče tko će ići na Vis, točnije u Komižu, i pokazati umijeće u kuhanju i spravljanju barskih mješavina. Na kraju je odluka pala da idu maturanti. Odabrani su Marin Šerka, Lena Ostojić, Daniela Burić i moja malenkost, Mirjan Marinković. Smotra ugostiteljskih škola održavala se u razdoblju od 10. do 11.5.2013. U Komiži smo bili skoro 3 dana. U petak, nakon što smo se smjestili u hotel, Lena Ostojić, Daniela Burić i ja otišli smo u kuhinju da bi pripravili jela, dok je naš barmen Marin Šerka željno iščekivao kada će doći njegov red da „smiksa“ vrhunske koktele, jedan dugi („Swimming pool“) i jedan kratki („Svibanjski dan“). U kuhinji su cure pripremale namaze od crnih i bijelih maslina, carsku pitu i tortu od maslina (možda će vam ova torta zvučati odvratno, ali bilo je super), dok sam ja spremao janjetinu sa bobom i artičocima. Nakon vrhunski odrađenog posla i brojnih pohvala za jela stiglo je vrijeme za uživanje i opuštanje. Cijelu subotu smo proveli na pikadu i uživanju u ljepoti koju nudi taj prekrasni otok.

Smatram, da osim što ova smotra pokazuje umijeće i kreativnost samih učenika i sjajan posao koji obavljaju nastavnici, poanta svega je druženje i upoznavanje ljudi iz različitih krajeva Lijepe Naše i prenošenja različitih iskustava, razmišljanja i stavova. Ta tri dana su mi bili jedno od najljepših iskustava u životu i svakom bih poželio da ode tamo da to iskusi.

Cocktail «Swimming pool»

/ American large glass

Vodka 2 cl

Triple sec 2 cl

Grenadine 2 cl

Sok naranče 5 cl

Sok ananas 5 cl

Cocktail « Svibanjski dan»

/ SH

Vodka 2 cl

Vrhnje za kuhanje 2 cl

Grenadine 2 cl

Tingul od artičoka i bračke janjetine

Normativ:

10 kom artičoka

1 kg boba

3 kg bračke janjetine

0,20 kg crvenog luka

0,10 kg brašna

začini po potrebi

Prigotavljanje:

Janjetinu od buta bez kostiju obraditi i popeći na masnoći s obje strane. Izvaditi na tanjur pa na preostaloj masnoći ispirjati crveni luk i peršin, zatim dodati malo brašna, pire od rajčice i zaliti janječim temeljcem. Umak prokuhati, procijediti i u njega dodati artičoke, bob i janjetinu. Kuhati oko sat vremena i na kraju začiniti po želji.

Poslužiti u dubokim zdjelama i posuti kosanim peršinom.

Mirjan Marinković, 4.b

OSVRT NA DRŽAVNO NATJECANJE IZ POVIJESTI 2013.

Od 17. do 19. travnja u Osnovnoj školi Viktora Cara Emina u Lovranu, gradiću u Primorsko-goranskoj županiji, održano je ovogodišnje Državno natjecanje iz povijesti. Izuzetno sam ponosan što sam i ja, kao predstavnik naše, relativno male škole, ove godine uspio sa svojim znanjem dogurati do te najviše državne razine.

Na natjecanju je sudjelovalo 118 učenika, 98 mentora i 23 člana državnog povjerenstva, a svi smo bili smješteni u lokalnom hotelu Excelsior. Svečano otvaranje održalo se odmah po dolasku u Lovran, a izuzetno bogat program svojim je nastupom obilježio bivši učenik Osnovne škole Viktora Cara Emina, Mario Lipovšek, poznatiji kao Battifiaca iz Bijelih udovica. Sutradan ujutro održano je samo natjecanje, a kasnije smo imali priliku otići u obližnji Kastav i upoznati se sa kulturom i tradicijom tog tipičnog istarskog mjesta. Po povratku u Lovran s nestrpljenjem smo čekali rezultate. Moje ime našlo se na diobi 9. mjesta (40 bodova od 54). Žao mi je što nisam završio još koju poziciju bliže vrhu, ali treba realno sagledati stvari i odati poštovanje konkurenciji koja je zaista bila izvrsna, pa je tako prvo mjesto osvojila učenica sa gotovo maksimalnim brojem bodova (53/54). No drago mi je da sam dokazao sebi da se mogu nositi s najboljima, i da uspjeh nije rezerviran samo za mnogobrojne zagrebačke i ostale gradske gimnazije. Sudjelovanje na ovom natjecanju omogućilo mi je da se upoznam sa svojim vršnjacima iz svih krajeva Hrvatske, i u dvodnevnom druženju s njima zaključio sam kako je život u gradu velika prednost u stjecanju obrazovanja, te kako smo mi na otoku hendikepirani nedostatkom mogućnosti za usavršavanje.

Spomenuo bih kako je većina natjecatelja, pa tako i ja, imala primjedbi na samu koncepciju ispita. Naime, za državno natjecanje povjerenstvo određuje i dodatnu literaturu. Ove je godine dodatna literatura obuhvatila čak 50% ispita, što u prijevodu znači da se pola ispita odnosilo na marginalne probleme i događaje, dok su natjecatelji ostali zakinuti za pitanja iz razdoblja I. i II. svjetskog rata, te Domovinskog rata (?!). Smatram da je sramota da je u cijelom ispitu bilo samo jedno pitanje o Domovinskom ratu, odrednici i temelju nastanka samostalne i suverene države Hrvatske kakvu danas imamo. HSS, najveća hrvatska stranka prve polovice 20. koja je obilježila hrvatsku međuratnu političku scenu, također nije bila zastupljena u ispitu ni u jednom pitanju.

Ovim putem zahvalio bih se svom mentoru, profesoru Milanu Škrbiću, koji nam predaje tek dvije godine, a već je pokazao koliko je kvalitetan profesor i velik čovjek. Profesor Škrbić je također ugradio svoju kockicu u mozaik mog uspjeha. Svojim energičnim i pristupačnim načinom predavanja za povijest je zainteresirao mnoge učenike, pa tako i mene. Sudjelovanje na državnom natjecanju zaista će mi ostati u lijepom sjećanju. Zato poručujem i vama, učite, jer obrazovanje otvara put ka uspjehu, a ako ne to, onda barem dobijete besplatan izlet u prekrasnu Istru, te dvodnevni boravak u hotelu s četiri zvjezdice!

Jure Trutanić, 4.a

Profesori Srednje škole Bol u škol. godini 2012./2013.

Ljubica Kusanović
Ana Ursić
Rovena Trivanović
Ankica Okić
Ivana Lovreković
Ada Seferagić
Goran Maksimović
Petra Vuković
Sandra Radić
Adi Neimarlija
Sanja Nejašmić
Milan Škrbić
Bartul Bakulić
Slavica Pavišić
Maja Novak
Jadranko Matulić
Sani Bodlović
Miranda Magdić

Brigita Bačić
Kristina Poklepović
Sanja Vrgoč
Branko Banić
Silvija Sinovčić
Lucija Carević Brešković
Edi Žitnik
Branko Karmelić
Marija Petojević
Marjana Marić
Baković Svetlana

Krešimir Okmažić, ravnatelj
Amalija Ivelić, tajnica
Vinko Kraljević, domar
Karmen Marinković, spremačica

Od kolijevke pa do groba najljepše je đачko doba

«Lagodnost, opuštenost, pa i zabava, spava svoj duboki san u samoj riječi **škola**. Naime, grč. **skhole** prvotno je značilo **slobodno vrijeme, odmor, razonodu**, a potom sve **ono što se radi u slobodnom vremenu**. Kako su stari Grci, a potom i Rimljani, smatrali da je slobodno vrijeme **bez učena razgovora i rasprave** izgubljeno utaman, to su takvi sadržaji sve više poprimali obvezujući karakter kad bi se više mudrih glava našlo na okupu. U takvim razgovorima brusilo se mišljenje i izražavanje, pa su te rasprave počeli pratiti i mlađi da štogod nauče od starijih. I tako se znanje (i poticaj da se ono stekne) prenosilo s koljena na koljeno. Kad je broj takvih slušača narastao, osnovna znanja i vještine počeli su se sustavno i planski prenositi na mlađe i tako je nastala ustanova kroz koju smo svi (više ili manje) prošli.»

(Moja draga škola, Nives Opačić)

Maturanti 2012./2013.

Opća gimnazija

Karmen Eterović

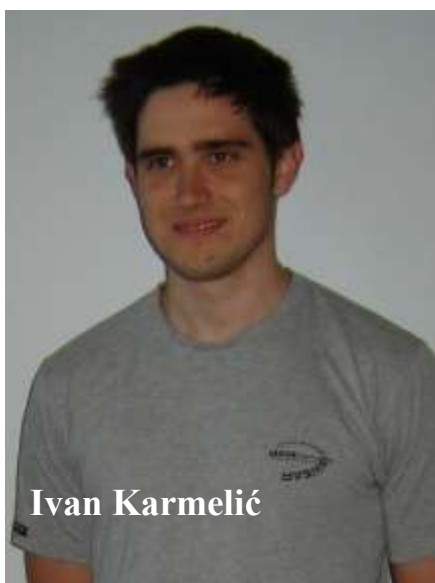
Margarita Eterović

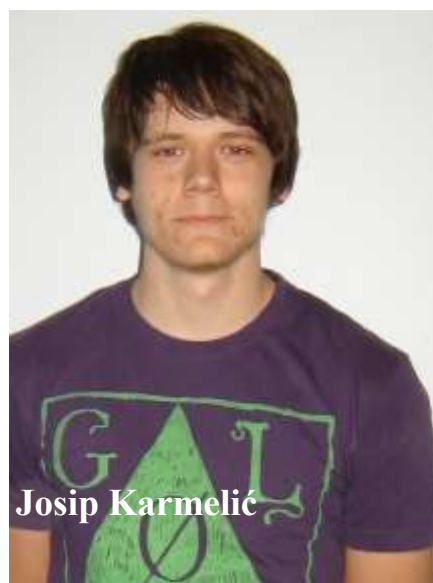
Šime Jakšić

Veronika Jerčić

Ivan Karmelić

Josip Karmelić

Turističko – hotelijerski komercijalist

Kristina Poklepović, razrednica

Jurica Bošković

Ivan Bošnjak

Danijela Burić

Mihaela Gojević

Bruna Jerčić

Marijana Kusanović

Mirjan Marinković

Lena Ostojić

Fani Plastić

Marin Šerka

Olga Vladilo

Ivana Vodanović

MODNE STRANICE MODNE STRANICE

MODNE STRANICE

MODNE STRANICE

Nives Lugušić, 2. b